

Breinholt: Naar jeg nu skal til at tage Ordet, er jeg noget i Forlegenhed med, hvorledes jeg skal stille mig, idet der foreligger to Alternativer for mig. Det ene Alternativ er at imødegaa den ærede Ordfører og øve en Kritik imod det Flertalsforslag, som han nu anbefalede. Det andet Alternativ er at anbefale og begrunde det Forslag til den Dagsorden, som Mindretallet har tilladt sig at stille. Ganste vist er der endnu et tredje Alternativ, men det ved jeg, at jeg ikke vil vælge, nemlig at gøre begge Dele, dels anbefale Dagsordenen og dels kritisere Flertallets Forslag. Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Formand, hvilket af de to første Alternativer der maa foretrækkes, enten at jeg foretager en Begrundelse af den Dagsorden, der er stillet af Mindretallet, eller en Smødegaaelse af Flertalsforslaget.

Formanden: Jeg overlader ganste til det ærede Medlem, hvad han maatte finde at være det rigtigste. Jeg tror, at det ærede Medlem med mig er enig i, at noget bør undgaaes, og det er jo ogsaa antydnet i, hvad det ærede Medlem nu sagde, at han vil holde sig dette efterrettelig.

Breinholt: Da det overlades ganste til mig, vil jeg foretrække at begrunde det af Mindretallet stillede Forslag til en Dagsorden.

Naar vi, det ærede 4de kongevalgte Medlem (Rasmussen) sammen med mig, have tilladt os at stille dette Forslag, har det ikke kunnet være skult for os, at Udvalgte til dets Vedtagelse ere temmelig tvivlsomme, al den Stund det vel tør forudsættes, at den ærede Indenrigsminister vil modsætte sig det, og muligvis, hvad jeg dog ikke anser for ganste afgjort, at Udvalgets Flertal vil gaa samme Vej. Naar vi alligevel have tilladt os at stille Forslaget, er det sket i den inderlige Overbevisning, at ved Vedtagelsen af denne Dagsorden ville vi blive forstaaede for at gøre det første og afgørende Skridt paa en Vej, der efter vor Formening vil føre til en slæbnevanger Udvikling af hele vort fremtidige konstitutionelle Liv. Ved Siden af denne Overbevisning have vi tillige følt det som en Pligt som Medlemmer af Udvalget at give ærede Medlemmer her i Salen — det være nok saa saa — der maasse se paa Sagen med samme Øjne som vi, Lejlighed til ved en Afstemning at give denne deres Opfattelse et positivt og blivende Udtryk.

Idet jeg nu skal gaa over til at begrunde det af os stillede Forslag, kunde det

selvfølgelig være meget fristende at komme dybt ind paa Sagen, men efter den ærede Formands Udtalelse, skal jeg søge at fætte mig saa kort som mulig. Til Begyndelse skal jeg sige, at jeg ikke skal trætte ærede Medlemmer med at gentage de Argumenter, som Mindretallet allerede har fremført i Betænkningen til Gunst for de Tanker, der ligge til Grund for Dagsordenen. Jeg skal saa meget mindre gøre det, som disse Argumenter jo let kunne saa Skin af at være ensidige og diftere fra et snæversnævet Standpunkt. Naar jeg frygter for at Argumenterne kunne saa dette Skin, kommer det blandt andet deraf, at det privat er sagt mig, at Mindretallets Betænkning er „et godt Prokuratorindlæg“. Jeg antager nu, at det var et skaansomt Udtryk for et godt „Vinkelskriverindlæg“, thi det var vel det højeste, jeg med mine juridiske Forudsætninger kunde drive det til. Jeg skal alene hente min Argumentation fra Flertallets Udtalelser i Betænkningen, en Betænkning, som jeg benytter Lejligheden til herved at yde min personlige højeste Anerkendelse, og som jeg ikke tvivler om er lige saa god, som den er fuldgyldig, en Betænkning, der sikkert vil bidrage til at højne Landstingets Anseelse. Jeg lægger derfor megen Vægt paa de Argumenter, som jeg skal tillade mig at fremdrage af disse Flertallets Udtalelser.

Naar man betragter Forslaget til en Dagsorden, er der sikkert 3 Hovedspørgsmaal, der allerførst rejsses. For det første: Er der et Grundlovsbud, der gør en Forøgelse og Vigeliggørelse af Folketingsvalgtredene nødvendig. For det andet: Er en saadan Forøgelse af Antallet af Folketingsmedlemmer overhovedet tilraadelig eller ønskelig. Og for det tredje: Er den Grundlovsforandring, som der henvises til i Dagsordenen, ikke den Vej, der baade rationelt og konstitutionelt set er den heldigste og bedste til at søge en saa længe og saa stærkt omstridt Sag givet en endelig og forhaabentlig tilfredsstillende Ordning. — Med Hensyn til det første Hovedspørgsmaal, om der foreligger et Grundlovsbud, der gør en Forøgelse og Vigeliggørelse af Folketingsvalgtredene nødvendig, skal jeg henviser til Flertallets Udtalelser i Betænkningen Tillæg B. Sp. 871—874. Hvis ærede Medlemmer ville være ulesligede med at slaa op i Betænkningen, ville de kunne se, om jeg efter Hufommelsen refererer rigtigt eller ikke; jeg skal nemlig ikke trætte med en Oplæsning. Det oprindelige Udskift til Grundlov — jeg støtter mig stadig til Flertallets Betænkning — havde en § 32, der gik ud paa, at hvert Valgdistrikt